

na isä läinud waatma, agga ei julgend, sest et se kaupmees, kelle jures temma esmalt olli olnud, tedda igga polel kui warga ja jookſia laskis järrel otſida; — siiski temma iggatses wägga, omma isä jälle nähha sada, ja sowis temma ja omma õedega ühhes ellada ja laskis neid ennese jure tulla, maksis isä wõllad ärra, kaswatas ommad õed illusaſte ülles ja panni neid kahhe ausa meestele, kes temma sõbrad ollid, mehhele ja kui ep olnud ennam temmale mure ret omma õede peatoidusse pärrast, siis hakkas temma isä naest wõtma. Josep ei otsind ennesele rikka tüttarlast naeseks, waid üht trui, tõteggia, jummalakartlikko abbikaast, kellega temma rahholiste ja armastusse sees elas ja temmaga ühhes kous waeste ja häddaliste ees hoolt kandis. Temma rikkus kaswis päwast päwani, agga nisammoti ka temma allandus ja tanno meel Jummalat wäſto, sellepärrast olli ka Jummalat õnnistus temmaga, senni kunni temma omma wanna eä sees omma hinge heitis, ja mitme tuhhandest surno aeda sai sadetud, kus nemmad temma auda omma silma-wega kaſtsid. —

Wõtta siis, armas luggeja, ka nenda kui Josep, ikka Jēſandat omma Jummalat melespidada, ja ärra unuſta, et: „sedda, kes õige, kistakse ahhas-tusseſt wälja, agga kes õäl, saab temma assemele!“ — Öppet. ſanna 11, 8.